

Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (seitsmes koda)

14. märts 2014*

Konkurents — Haldusmenetlus — Teabe nõudmise otsus — Nõutud teabe vajalikkus — Hea halduse põhimõte — Põhjendamiskohustus — Proportsionaalsus

Kohtuasjas T-297/11,

Buzzi Unicem SpA, asukoht Casale Monferrato (Itaalia), esindajad: advokaadid C. Osti ja A. Prastaro,

hageja,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: B. Gencarelli, L. Malferrari ja C. Hödlmayr, hiljem L. Malferrari ja C. Hödlmayr, keda abistas advokaat M. Merola,

kostja,

mille ese on nõue tühistada komisjoni 30. märtsi 2011. aasta otsus K(2011) 2356 (lõplik) nõukogu määruse (EÜ) nr 1/2003 artikli 18 lõike 3 kohaldamise menetluses (juhtum COMP/39520 – tsement ja sellega seotud tooted),

ÜLDKOHUS (seitsmes koda),

koosseisus: koja esimees A. Dittrich, kohtunikud I. Wiszniewska-Białecka ja M. Prek (ettekandja),

kohtusekretär: vanemametnik J. Palacio González,

arvestades kirjalikus menetluses ja 26. aprilli 2013. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse aluseks olevad asjaolud

- 1 Euroopa Ühenduste Komisjon viis 2008. aasta oktoobris nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 1/2003 [ELTL] artiklites [101] ja [102] sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (EÜT 2003, L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205) artikli 20 alusel läbi mitu kontrolli tsemendisektoris tegutsevate äriühingute ruumides, sh hageja Buzzi Unicem SpA ning otseselt või kaudselt hageja kontrollitavate äriühingute Dyckerhoff AG ja Cimalux SA ruumides.

* Kohtumenetluse keel: itaalia.

- 2 Komisjon saatis 30. septembril 2009 hagejale teabenõude, mis sisaldas kahte küsimustikku. Esimene küsimustik puudutas kontrollide käigus võetud dokumente. Teabenõudele lisatud teises küsimustikus saatis komisjon hagejale esialgse nimekirja 57 küsimusega (edaspidi „esialgsed küsimused”). Hagejale saadeti 11. jaanuaril 2010 määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 2 alusel teine teabenõue.
- 3 Komisjon teavitas 5. novembril 2010 hagejat oma kavatsusest saata talle määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 3 alusel teabe nõudmise otsus ning edastas talle küsimustiku projekti, mille ta kavatses sellele otsusele lisada.
- 4 Hageja esitas oma märkused selle küsimustiku projekti kohta 17. novembril 2010.
- 5 Komisjon teavitas 6. detsembril 2010 hagejat, et ta on otsustanud algatada tema ja seitsme tsemendisektoris tegutseva äriühingu suhtes määruse nr 1/2003 artikli 11 lõike 6 alusel menetluse seoses ELTL artikli 101 eeldatavate rikkumistega, mis puudutavad „kaubavoogude piiranguid Euroopa Majanduspiirkonnas (EMP), sh väljaspool EMP-d asuvatest riikidest EMP-sse importimise piiranguid, turgude jagamist, hindade kooskõlastamist ja sellega seonduvat konkurentsivastast tegevust tsemenditurul ja sellega seotud toodete turgudel” (edaspidi „menetluse algatamise otsus”).
- 6 Komisjon võttis 30. märtsil 2011 vastu otsuse K(2011) 2356 (lõplik) määruse (EÜ) nr 1/2003 artikli 18 lõike 3 kohaldamise menetluses (juhtum COMP/39520 – tsement ja sellega seotud tooted) (edaspidi „vaidlustatud otsus”).
- 7 Komisjon märkis vaidlustatud otsuses, et vastavalt määruse nr 1/2003 artiklile 18 võib ta selleks, et täita nimetatud määrusega talle antud ülesandeid, tavalise teabenõude või otsusega nõuda ettevõtjatel ja ettevõtjate ühendustelt kogu vajaliku teabe esitamist (vaidlustatud otsuse põhjendus 3). Pärast seda, kui ta oli meenutanud, et hagejat oli teavitatud kavatsusest võtta määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 3 alusel vastu otsus ja et hageja on küsimustiku projekti kohta esitanud oma märkused (vaidlustatud otsuse põhjendused 4 ja 5), nõudis komisjon hagejalt ja tema Euroopa Liidus asuvatelt ja otseselt või kaudselt hageja kontrollitavalt tütarettevõtjalt otsusega, et nad vastaksid I lisas toodud 79 leheküljelisele ja 11 küsimusteseeriast koosnevale küsimustikule (vaidlustatud otsuse põhjendus 6).
- 8 Veel meenutas komisjon eeldatavate rikkumiste kirjeldust, mis on esitatud eespool punktis 5 (vaidlustatud otsuse põhjendus 2).
- 9 Viidates nõutud teabe olemusele ja hulgale ning konkurentsieeskirjade eeldatavate rikkumiste raskusele, leidis komisjon, et hagejale tuleb anda kaksteist nädalat kümnele esimesele küsimusteseeriale vastamiseks ja kaks nädalat üheteistkümnendale küsimusteseeriale „Kontaktid ja koosolekud” vastamiseks (vaidlustatud otsuse põhjendus 8).
- 10 Vaidlustatud otsuse resolutsioon kõlab järgmiselt:

„Artikkel 1

[Hageja] esitab koos tema EL-is asuvate ja tema poolt otseselt või kaudselt kontrollitavate tütarettevõtjatega käesoleva otsuse I lisas nimetatud teabe otsuse II ja III lisas nõutud vormis, vastates küsimustele 1–10 kaheteist nädala jooksul ja küsimusele 11 kahe nädala jooksul alates käesoleva otsuse teatavakstegemisest. Mõlemad lisad moodustavad käesoleva otsuse lahutamatu osa.

Artikkel 2

Käesolev otsus on adresseeritud [hagejale] koos tema EL-is asuvatele ja tema poolt otseselt või kaudselt kontrollitavatele tütarettevõtjatele [...]

Menetlus ja poolte nõuded

- 11 Hageja esitas vaidlustatud otsuse tühistamiseks hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 10. juunil 2011.
- 12 Hageja esitas 10. juunil 2010 Üldkohtu kantseleisse saabunud eraldi dokumentidega Üldkohtu kodukorra artikli 76a alusel taotluse lahendada asi kiirendatud menetluses.
- 13 Üldkohus (seitsmes koda) jättis selle taotluse 14. september 2011. aasta otsusega rahuldamata.
- 14 Ettekandja-kohtuniku ettekande põhjal otsustas Üldkohus (seitsmes koda) avada suulise menetluse.
- 15 Poolte kohtukõned ja vastused Üldkohtu suulistele küsimustele kuulati ära 26. aprilli 2013. aasta kohtuistungil.
- 16 Hageja palub Üldkohtul:
 - tühistada vaidlustatud otsus täielikult või osaliselt;
 - mõista kohtukulud välja komisjonilt.
- 17 Komisjon palub Üldkohtul:
 - jätta hagi rahuldamata;
 - mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

- 18 Hagi põhjendamiseks esitab hageja viis väidet, mille kohaselt sisuliselt esiteks ei ole vaidlustatud otsust põhjendatud või ei ole põhjendatud piisavalt ning on rikutud kaitseõigusi, teiseks on vaidlustatud otsuse vastuvõtmisel ületatud pädevuse piire ja kuritarvitatud võimu ning töendamiskoormis on ümber pööratud, kolmandaks on rikutud määruse nr 1/2003 artiklit 18, neljandaks on rikutud proportsionaalsuse põhimõtet ning viiendaks on komisjon rikkunud majandusandmete esitamise parimaid tavasid ja hea halduse põhimõtet.

Esimene väide, et vaidlustatud otsust ei ole põhjendatud või ei ole põhjendatud piisavalt ning on rikutud kaitseõigusi

- 19 Esimese võimalusena väidab hageja, et vaidlustatud otsust ei ole põhjendatud, kuna see ei sisalda mingit teavet teabe nõudmise eseme ja eesmärgi kohta ning kuna põhjendusi ei saa täies ulatuses asendada viitega teistele aktidele. Teise võimalusena väidab ta, et isegi kui arvesse saaks võtta menetluse algatamise otsuse sisu, ei ole vaidlustatud otsus piisavalt põhjendatud, arvestades seda, et eeldus, mille kohaselt on rikkumine toime pandud ja mida ta kavatseb kontrollida, on määratletud liiga üldiselt. Vaidlustatud otsuse põhjendust ei võimalda täiendada muud komisjoni viidatud õigusliku konteksti asjaolud. Hageja leiab, et ebapiisavad põhjendused ei võimalda tal hinnata nõutud teabe vajalikkust ja seega oma kaitseõigusi teostada.
- 20 Komisjon väidab, et vaidlustatud otsus on õiguslikult piisavalt põhjendatud.

- 21 Üksikotsuse põhjendamise kohustuse eesmärk on võimaldada kohtul kontrollida otsuse õiguspärasust ja tagada huvitatud isikutele piisav arusaam sellest, kas otsus on põhjendatud või selles on puudusi, mis annavad aluse otsuse õiguspärasus vaidlustada; tuleb ka täpsustada, et sellise kohustuse ulatus sõltub kõnealuse õigusakti liigist ja selle vastuvõtmise kontekstist, samuti kõigist õigusnormidest, mis reguleerivad asjaomast valdkonda (Euroopa Kohtu 25. oktoobri 1984. aasta otsus kohtuasjas 185/83: Interfacultair Instituut Electronenmicroscopie der Rijksuniversiteit te Groningen, EKL 1984, lk 3623, punkt 38; Üldkohtu 15. juuni 2005. aasta otsus kohtuasjas T-349/03: Corsica Ferries France vs. komisjon, EKL 2005, lk II-2197, punktid 62 ja 63, ning 12. juuli 2007. aasta otsus kohtuasjas T-266/03: CB vs. komisjon, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 35).
- 22 Vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale on teabe nõudmise otsuse põhjenduse peamised elemendid määratletud määruse nr 1/2003 artikli 18 lõikes 3 endas (Üldkohtu 22. märtsi 2012. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-458/09 ja T-171/10: Slovak Telekom vs. komisjon, punktid 76 ja 77 ning seal viidatud kohtupraktika).
- 23 Määruse nr 1/2003 artikli 18 lõige 3 näeb ette, et komisjon „märgib [...] nõude õigusliku aluse ja eesmärgi, täpsustab, millist teavet nõutakse, ning määrab kindlaks teabe esitamise tähtaja”. Lisaks on määruse nr 1/2003 artikli 18 lõikes 3 täpsustatud, et „[o]tsuses esitatakse ka teave artiklis 23 sätestatud sanktsioonide kohta” ja „teave artiklis 24 sätestatud sanktsioonide või nende kehtestamise kohta” ning et „[o]tsuses teavitatakse ka õigusest otsuse läbivaatamisele Euroopa Kohtus”.
- 24 Põhjendamiskohustuse selline piiritlemine on seletatav sellega, et teabe nõudmise otsus on laadilt menetlustoiming.
- 25 Nimelt tuleb meeles pidada, et määruse nr 1/2003 alusel komisjonis läbiviidav haldusmenetlus jaguneb kaheks eraldiseisvaks ja teineteisele järgnevaks staadiumiks, millest kummalgi on oma sisemine loogika – nimelt esiteks eeluurimise staadiumiks ja teiseks võistlevaks staadiumiks. Eeluurimise staadium, milles komisjon teostab määruses nr 1/2003 sätestatud uurimispädevust ja mis kestab kuni vastuväidetest teatamiseni, peab võimaldama komisjonil koguda kõik asjassepuutuvad tõendid võimaliku konkurentsieeskirjade rikkumise asetleidmise kohta ja võtta esialgne seisukoht menetluse suuna ja edasise kulgemise kohta. Ent võistlev staadium, mis kestab vastuväidetest teatamisest kuni lõpliku otsuse tegemiseni, peab võimaldama komisjonil teha süükspandava rikkumise kohta lõplik otsus (vt selle kohta Üldkohtu 8. juuli 2008. aasta otsus kohtuasjas T-99/04: AC-Treuhand vs. komisjon, EKL 2008, lk II-1501, punkt 47).
- 26 Esiteks, eeluurimise staadium algab hetkel, mil komisjon võtab algse uurimise raames määruse nr 1/2003 artiklitega 18 ja 20 antud pädevust kasutades meetmeid, mis lähtuvad eeldusest, et rikkumine on toime pandud, ning mõjutavad oluliselt rikkumises kahtlustavate ettevõtjate olukorda. Teiseks, alles haldusmenetluse võistleva staadiumi alguses teavitatakse asjassepuutuvat ettevõtjat vastuväiteteatise kaudu kõikidest olulistest tõenditest, millele komisjon selles menetlusstaadiumis tugineb, ja sellest, et ettevõtjal on toimikuga tutvumise õigus, mille eesmärk on tagada tema kaitseõiguste tõhus kasutamine. Järelikult saab asjaomane ettevõtja kaitseõigusi täielikult kasutada alles pärast vastuväiteteatise saatmist. Kui see õigus oleks tal juba vastuväiteteatise saatmisele eelnevas staadiumis, kahjustaks see komisjoni läbiviidava uurimise tõhusust, kuna ettevõtjal oleks juba komisjoni eeluurimise staadiumis võimalik kindlaks teha, milline teave on komisjonile teada ja järelikult ka see, millist teavet oleks võimalik tema eest veel varjata (vt selle kohta eespool punktis 25 viidatud kohtuotsus AC-Treuhand vs. komisjon, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 27 Eeluurimise staadiumis komisjoni tehtud menetlustoimingud, eelkõige kontrollimeetmed ja teabenõuded, lähtuvad siiski juba oma olemuselt eeldusest, et rikkumine on toime pandud, ja võivad kahtlustatava ettevõtja olukorda oluliselt mõjutada. Seega on oluline vältida, et kaitseõigusi haldusmenetluse selles staadiumis pöördumatult ei kahjustataks, sest tehtavatel menetlustoimingutel võib olla määrav tähtsus tõendite kogumisel ettevõtjate õigusvastase tegevuse kohta, mis võib kaasa

tuua nende vastutuse (vt selle kohta 21. septembri 1989. aasta otsus liidetud kohtuasjades 46/87 ja 227/88: Hoechst vs. komisjon, EKL 1989, lk 2859, punkt 15, ja eespool punktis 25 viidatud kohtuotsus AC-Treuhand vs. komisjon, punktid 50 ja 51).

- 28 Selles kontekstis tuleb meenutada, et komisjonil määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 3 alusel lasuv kohustus märkida teabenõude õiguslik alus ja eesmärk on põhimõtteline kohustus, selleks et mitte üksnes näidata asjaomastelt ettevõtjatelt nõutud teabe põhjendatust, vaid anda ka neile võimalus aru saada nende koostöökohustuse ulatusest, tagades samas nende kaitseõigused. Sellest tuleneb, et komisjon võib nõuda üksnes sellise teabe esitamist, mis võimaldab tal kontrollida eeldust, mille kohaselt rikkumine on toime pandud ning millega – olles ära toodud teabenõudes – põhjendatakse uurimise läbiviimist (vt selle kohta Üldkohtu 12. detsembri 1991. aasta otsus kohtuasjas T-39/90: SEP vs. komisjon, EKL 1991, lk II-1497, punkt 25, ja 8. märtsi 1995. aasta otsus kohtuasjas T-34/93: Société Générale vs. komisjon, EKL 1995, lk II-545, punkt 40).
- 29 Nagu rõhutas kohtujurist Jacobs Euroopa Kohtu 19. mai 1994. aasta otsuse kohtuasjas C-36/92 P: SEP vs. komisjon (EKL 1994, lk I-1911, I-1914) ettepaneku punktis 30, tähendab kohustus näidata ära nõude eesmärk „loomulikult seda, [et komisjon] peab määratlema konkurentsieeskirja väidetava rikkumise”, „[t]eabe vajalikkust tuleb hinnata teabenõudes märgitud eesmärgist lähtuvalt” ja „[e]esmärk tuleb esitada piisava täpsusega, vastasel juhul on võimatu kindlaks teha, kas teave on vajalik, ning Euroopa Kohus ei saaks oma kontrolli teostada”.
- 30 Samuti nähtub väljakujunenud kohtupraktikast, et komisjon ei ole kohustatud edastama sellise otsuse adressaadile kogu tema käsutuses olevat teavet eeldatavate rikkumiste kohta ega andma nendele rikkumistele täpset õiguslikku kvalifikatsiooni, kuid ta peab selgesti näitama, millist eeldust ta kontrollida kavatses (eespool punktis 28 viidatud kohtuotsus Société Générale vs. komisjon, punktid 62 ja 63, ning eespool punktis 22 viidatud kohtuotsus Slovak Telekom vs. komisjon, punkt 77).
- 31 Komisjonilt ei saa siiski nõuda, et lisaks eeldusele, mille kohaselt rikkumine on toime pandud ja mida ta kavatses kontrollida, esitaks ta eeluurimise staadiumis kaudsed tõendid, st asjaolud, millest tulenevalt ta kaalub võimalust, et ELTL artiklit 101 on rikutud. Nimelt seaks selline kohustus kahtluse alla tasakaalu, mille kohtupraktika näeb ette uurimise tõhususe säilitamise ja asjassepuutuva ettevõtja kaitseõiguste tagamise vahel.
- 32 Käesoleval juhul on vaidlustatud otsuses selgelt märgitud, et see on vastu võetud määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 3 alusel ja et uuritav tegevus võib endast kujutada ELTL artikli 101 rikkumist. Otsuse põhjendustes 10 ja 11 on sõnaselgelt viidatud eespool punktis 23 mainitud sanktsioonidele ja otsuse läbivaatamise võimalusele.
- 33 See, kas vaidlusalune otsus on piisavalt põhjendatud või mitte, oleneb seega küsimusest, kas eeldus, mille kohaselt on rikkumine toime pandud ja mida komisjon kavatses kontrollida, on täpsustatud piisava selgusega.
- 34 Vaidlusalust otsust on selles küsimuses põhjendatud vaidlustatud otsuse põhjenduses 2, mille kohaselt puudutavad „[e]eldatavad rikkumised kaubavoogude piiranguid Euroopa Majanduspiirkonnas (EMP), sh väljaspool EMP-d asuvatest riikidest EMP-sse importimise piiranguid, turgude jagamist, hindade kooskõlastamist ja sellega seonduvat konkurentsivastast tegevust tsemenditurul ja sellega seotud toodete turgudel”.
- 35 Lisaks viidatakse vaidlustatud otsuses sõnaselgelt eespool punktis 5 nimetatud menetluse algatamise otsusele, mis sisaldab täiendavat teavet eeldatava rikkumise geograafilise ulatuse ja asjassepuutuvate toodete liigi kohta.

- 36 Üldkohus märgib, et vaidlustatud otsuse põhjenduste sõnastus on väga üldine, sõnastus oleks võinud olla täpsem ja selles suhtes on põhjendused kritiseeritavad. Siiski võib asuda seisukohale, et viide Euroopa Majanduspiirkonda (EMP) importimise piirangutele, turgude jagamisele ning hindade kooskõlastamisele tsemenditurul ja sellega seotud toodete turgudel, vastab menetluse algatamise otsusega koos loetuna selguse miinimumtasemele, mis võimaldab järeldada, et määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 3 nõuetest on kinni peetud.
- 37 Sellest tuleb järeldada, et vaidlustatud otsus on õiguslikult piisavalt põhjendatud. Seega tuleb ka järeldada, et hagejal oli võimalik hinnata nõutud teabe vajalikkust.
- 38 Seda järeldust ei lükka ümber hageja argumentatsioon selle kohta, et komisjon ei täpsustanud uurimisperioodi. Nimelt ei ole komisjon määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 3 alusel kohustatud seda küsimust põhjendama.
- 39 Käesolev väide tuleb seega tagasi lükata.

Teine väide, et komisjon on pädevuse piire ületanud ja võimu kuritarvitanud ning et tõendamiskoormis on ümber pööratud

- 40 Hageja leiab, et komisjon ületas pädevuse piire ja kuritarvitas võimu, võttes vastu pelgalt otsuse, millega soovitakse hankida tõendeid (*fishing expedition*), samas kui määruse nr 1/2003 artikli 18 alusel vastu võetud otsus peaks ainult kinnitama tema valduses olevate kaudsete tõendite tegelikkusele vastavust. Ta heidab komisjonile ette seda, et ta ei täpsustanud teabe nõudmise eesmärki. Veel leiab hageja, et muudatused, mille komisjon tegi oma eri teabenõuetesse, annavad tunnistust sellest, et vaidlustatud otsuse vastuvõtmise ajal ei olnud tema valduses kaudseid tõendeid, mis osutaksid konkurentsioiguse rikkumise esinemisele. See, et vaidlustatud otsusega soovitakse tõendeid hankida, nähtub ka komisjoni kostja vastusest. Selliselt toimides pööras komisjon ümber ka tõendamiskoormise, kohustades asjaomaseid ettevõtjaid talle esitama tõendeid, mida nende suhtes kasutatakse. Hageja väidab, et antud asjaoludel oleks komisjon vajaduse korral pidanud määruse nr 1/2003 artikli 17 alusel läbi viima sektoriuuringu.
- 41 Esiteks märgib Üldkohus, et osas, milles hageja käesolevas väites heidab komisjonile ette, et ta ei täpsustanud oma teabe nõudmise eesmärki, kattub kõnealune väide argumentatsiooniga, mis esitati põhjenduse puudumist käsitleva esimese väite raames ja tuleb seega eespool punktides 21–37 esitatud põhjustel tagasi lükata.
- 42 Teiseks tuleb märkida, et käesolev väide sisaldab sisuliselt ka kriitikat vaidlustatud otsuse omavolilise laadi kohta, kuna komisjonil ei olnud enne selle vastuvõtmist kaudseid tõendeid, mis osutaksid konkurentsioiguse rikkumise esinemisele.
- 43 On tõsi, et vajadus kaitsta iga isiku – nii füüsilise kui juriidilise – privaatsfääri avaliku võimu omavolilise või ebaproportsionaalse sekkumise eest on liidu õiguse üldpõhimõtte (eespool punktis 22 viidatud kohtuotsus *Slovak Telekom vs. komisjon*, punkt 81).
- 44 Samuti tuleb rõhutada, et selle üldpõhimõtte järgimiseks peab teabe nõudmise otsuse eesmärk olema koguda dokumente, mis on vajalikud selliste konkreetsete faktiliste ja õiguslike olukordade tegelikkusele vastavuse ja ulatuse kontrollimiseks, mille kohta komisjonil on juba teavet ja mis kujutavad endast piisavalt veenvaid kaudseid tõendeid, mis võimaldavad eeldada konkurentsieeskirjade rikkumist (vt selle kohta analoogia alusel Euroopa Kohtu 22. oktoobri 2002. aasta otsus kohtuasjas C-94/00: *Roquette Frères*, EKL 2002, lk I-9011, punktid 54 ja 55).

- 45 Tuleb siiski tõdeda, et hageja esitab vaid teatava üldise kriitika seoses komisjoni käitumisega haldusmenetluses. Seega ei pea Üldkohus juhtumi asjaoludel hageja sõnaselge ja põhjendatud taotluse puudumisel omal algatusel kontrollima, kas komisjonil oli vaidlustatud otsuse vastuvõtmiseks piisavalt veenvaid kaudseid tõendeid (vt selle kohta Euroopa Kohtu 14. märtsi 2013. aasta otsus kohtuasjas C-276/11 P: Viega vs. komisjon, punktid 41–43).
- 46 Kolmandaks, järelikult tuleb kriitika selle kohta, et komisjon kuritarvitas võimu, võttes sektoriuuringu läbiviimise asemel vastu otsuse määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 3 alusel, tagasi lükata, kuna hageja ei tõenda, et komisjon kasutas sellest sättest tulenevaid volitusi eesmärgil, millel ei ole sellega mingit seost.
- 47 Lisaks on tarvis rõhutada, et sektoriuuring määruse nr 1/2003 artikli 17 alusel ei oleks tingimata hageja jaoks vähem koormav kui määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 3 alusel vastu võetud teabe nõudmise otsus. Nimelt, määruse nr 1/2003 artikli 23 lõike 1 punkti b alusel on komisjonil õigus määrata trahvi, kui määruse nr 1/2003 artikli 17 alusel võetud otsuse täitmisel esitatakse talle ebaõiget, ebatäielikku või eksitavat teavet või kui hageja ei esita teavet ettenähtud tähtaja jooksul. Sama kehtib ka võimaluse kohta määrata sama määruse artikli 24 lõike 1 punkti d alusel karistusmaksed. Seega on komisjonil määruse nr 1/2003 artikli 17 ja artikli 18 lõike 3 kohastes menetlustes samad sunnivahendid.
- 48 Neljandaks, mis puudutab kriitikat selle kohta, et komisjon kohustas hagejat esitama talle tõendeid, mida kasutatakse tema suhtes, ja seega pööras tõendamiskoormise tema kahjuks ümber, siis seda analüüsitakse koos argumentatsiooniga, mille hageja esitas kolmandas väites, milles ta vaidlustas nõutud teabe olemuse, ja millega see kattub.
- 49 Selle reservatsiooniga tuleb teine väide tagasi lükata.

Kolmas väide ja neljanda väite esimene osa, et rikutud on määruse nr 1/2003 artiklit 18

- 50 Kolmandas väites kinnitab hageja, et komisjon on rikkunud määruse nr 1/2003 artiklit 18, mille kohaselt on lubatud nõuda vaid tema valduses oleva faktilise teabe esitamist, mis on vajalik. Esiteks, küsimused 1D, 5R, 5S, 5T ja 5V eeldavad hinnangute ja arvamuste esitamist ning väljuvad seega faktilise teabe esitamise raamest. Sama kehtib ka küsimuste kohta, milles palutakse tal hinnata teatavaid vahemaid (küsimuse 1A punkt Y, küsimuse 1B punktid AB ja AC, küsimuse 3 punktid AB ja AC ning küsimuse 4 punkt Y). Teiseks, komisjon nõuab sellise teabe edastamist, mille puhul ta mõnab, et see ei ole või ei saagi olla asjassepuutuva ettevõtja valduses. Kolmandaks, hageja leiab, et komisjon nõuab temalt sellise teabe esitamist, mille ta oleks ise võinud kätte saada.
- 51 Neljanda väite esimeses osas väidab hageja, et vaidlustatud otsus on vastu võetud määruse nr 1/2003 artikli 18 lõiget 1 rikkudes, kuna selles nõutakse sellise teabe esitamist, mis ei ole selle sätte tähenduses „vajalik”.
- 52 Komisjon palub mõlemad väited tagasi lükata.
- 53 Kuna kolmas väide ja neljanda väite esimene osa puudutavad mõlemad määruse nr 1/2003 artikli 18 rikkumist, peab Üldkohus vajalikuks neid koos analüüsida.

Nõutud teabe olemus

- 54 Kolmanda väite raames vaidleb hageja vastu sellele, et komisjonil on õigus teda kohustada vastama küsimustele, mis esiteks väljuvad faktiliste asjaolude esitamise raamidest või teiseks puudutavad teavet, mida tema valduses ei ole.

- 55 Olgu meenutatud, et määruse nr 1/2003 artiklis 23 on ette nähtud, et „[k]omisjonil peaks olema õigus nõuda kogu [liidu] territooriumil teavet, mida on vaja selleks, et tuvastada [ELTL] artikli [101] alusel keelatud kokkuleppeid, otsuseid ja kooskõlastatud tegevust või [ELTL] artikli [102] alusel keelatud turgu valitseva seisundi kuritarvitamist”. Lisaks on selles sätestatud, et „[k]omisjoni otsust täitvaid ettevõtjaid ei saa sundida rikkumise toimepanekut tunnistama, kuid nad on kohustatud vastama faktilistele küsimustele ja esitama dokumente, isegi kui seda teavet võidakse rikkumise kindlakstegemisel kasutada nende või mõne teise ettevõtja vastu”.
- 56 Kuna määruse nr 1/2003 artikli 18 tähenduses „teabe” esitamise all tuleb mõista mitte ainult dokumentide esitamist, vaid ka kohustust vastata neid dokumente puudutavatele küsimustele, siis ei ole komisjoni pädevus järelikult piiratud ainult nende andmete esitamise nõudmisega, mis on olemas sõltumata asjassepuutuva ettevõtja mis tahes sekkumisest. Seega võib komisjon saata ettevõtjale küsimusi, mis eeldavad nõutud andmete formaliseerimist (vt selle kohta analoogia alusel kohtujurist Darmoni ettepanek kohtuasjas 374/87: *Orkem vs. komisjon*, milles Euroopa Kohus tegi otsuse 18. oktoobril 1989, EKL 1989, lk 3283, 3301, punkt 55).
- 57 Tuleb siiski rõhutada, et selle õiguse kasutamisel tuleb järgida vähemalt kahte põhimõtet. Esiteks, nagu on meenutatud määruse nr 1/2003 põhjenduses 23, ei tohi ettevõtjale saadetud küsimused teda sundida rikkumise toimepanekut tunnistama. Teiseks, nendele küsimustele vastuste esitamine ei tohi olla ebaproportsionaalselt koormav võrreldes uurimise vajadustega (eespool punktis 28 viidatud Üldkohtu 12. detsembri 1991. aasta otsus *SEP vs. komisjon*, punkt 51; 30. septembri 2003. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-191/98, T-212/98-T-214/98: *Atlantic Container Line jt vs. komisjon*, EKL 2003, lk II-3275, punkt 418, ja eespool punktis 22 viidatud kohtuotsus *Slovak Telekom vs. komisjon*, punkt 81).
- 58 Kuna vaidlustatud otsusele vastamisega kaasneva koorma võimalik ebaproportsionaalsus on vaidlustatud neljanda väite teises osas, siis on piisav, kui praeguses staadiumis kontrollida, kas mõned küsimused võisid hagejat sundida tunnistama, et ta on rikkumise toime pannud.
- 59 Väljakujunenud kohtupraktikast nähtub, et komisjon ei saa ettevõtjale kehtestada kohustust esitada vastuseid, mille kaudu ettevõtja tunnistaks rikkumise olemasolu, mille tõendamine on komisjoni kohustus (eespool punktis 56 viidatud kohtuotsus *Orkem vs. komisjon*, punktid 34 ja 35, ning Üldkohtu 28. aprilli 2010. aasta otsus kohtuasjas T-446/05: *Amann & Söhne ja Cousin Filterie vs. komisjon*, EKL 2010, lk II-1255, punkt 325).
- 60 Samuti on kohtupraktikas meenutatud, et ei saa tunnustada, et määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 3 tähenduses on teabe nõudmise otsuse adressaadiks oleval ettevõtjal absoluutne vaikimisõigus. Kui tunnustada sellist õigust, ületaks see tegelikult seda, mis on vajalik, et tagada ettevõtjate kaitseõigused, ning takistaks komisjonil põhjendamatult täita talle antud ülesannet jälgida siseturul konkurentsieeskirjade täitmist. Vaikimisõigust saab tunnustada vaid siis, kui asjassepuutuvat ettevõtjat kohustatakse esitama vastuseid, mille kaudu ettevõtja tunnistaks rikkumise olemasolu, mille tõendamine on komisjoni kohustus (vt selle kohta analoogia alusel eespool punktis 59 viidatud kohtuotsus *Amann & Söhne ja Cousin Filterie vs. komisjon*, punkt 326).
- 61 Selleks et tagada määruse nr 1/2003 artikli 18 tõhusus, on komisjonil seega õigus kohustada ettevõtjaid esitama kogu vajalik teave asjaolude kohta, mis neile teada võivad olla, ja edastama komisjonile vastavalt vajadusele ettevõtja valduses olevad asjakohased dokumendid, isegi kui nende alusel on tuvastatav konkurentsivastane tegevus. Komisjoni selline teabe väljanõudmise õigus ei ole vastuolus 4. novembril 1950 Roomas allkirjastatud inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artikli 6 lõigetega 1 ja 2 ega Euroopa Inimõiguste Kohtu praktikaga. Samuti ei ole see vastuolus Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklitega 47 ja 48 (vt selle kohta analoogia alusel eespool punktis 59 viidatud kohtuotsus *Amann & Söhne ja Cousin Filterie vs. komisjon*, punkt 327).

- 62 Igal juhul ei riku kohustus vastata komisjoni esitatud puhtfaktilistele küsimustele ja täita komisjoni nõuet esitada olemasolevad dokumendid põhiõiguste harta artikli 48 lõikes 2 sätestatud kaitseõiguse tagamise aluspõhimõtet või põhiõiguste harta artiklis 47 ette nähtud õigust õiglasele kohtumenetlusele, mis konkurentsioiguse valdkonnas tagavad samaväärse kaitse inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artiklis 6 sätestatuga. Teabenõude adressaat võib nimelt tõendada haldusmenetluse hilisemas staadiumis või menetluses liidu kohtus, et tema vastuses esitatud asjaoludel või tema edastatud dokumentidel on erinev tähendus, võrreldes komisjoni poolt neile antuga (vt selle kohta analoogia alusel eespool punktis 59 viidatud kohtuotsus Amann & Söhne ja Cousin Filterie vs. komisjon, punkt 328).
- 63 Seega ei ole ettevõtjal lubatud jätta vastamata dokumentide esitamise nõudele põhjusel, et seda tehes oleks ta sunnitud tunnistama iseenda vastu (vt selle kohta Euroopa Kohtu 29. juuni 2006. aasta otsus kohtuasjas C-301/04 P: komisjon vs. SGL Carbon, EKL 2006, lk I-5915, punkt 48). Mis puudutab vastuseid küsimustele, mida komisjon võib ettevõtjatele saata, siis tuleb neid eristada selle alusel, kas neid saab kvalifitseerida puhtfaktiliseks või mitte. Ainult juhul, kui küsimust ei saa kvalifitseerida puhtfaktiliseks, tuleb kontrollida, kas see eeldab vastust, mis sunniks ettevõtja tunnistama rikkumise olemasolu, mille tõendamine on komisjoni kohustus.
- 64 Esiteks tuleb märkida, et küsimused 5R, 5S, 5T ja 5V puudutavad CEM I maksimaalset toodangut, kogu tootmisvõimsuse rakendamist, kogu jahvatamisvõimsuse rakendamist ja aastast tootmismahut ning need on seega puhtfaktilised.
- 65 Teiseks leiab Üldkohus, et sama kehtib ka küsimuse 1A punkti Y, küsimuse 1B punkti AB, küsimuse 1B punkti AC, küsimuse 3 punkti AB, küsimuse 3 punkti AC ja küsimuse 4 punkti Y kohta, kuna hagejalt nõutud hinnang läbitavate vahemaade kohta on puhtfaktilist laadi.
- 66 Kolmandaks, küsimus 1D on sõnastatud järgmiselt:
- „Palun kirjeldage küsimustiku eri küsimustele antud vastustes esitatud andmete alusel meetodit, mida teie ettevõtte peab sobivaks kvartali brutomarginaalide arvutamiseks:
- 1) üksiktehingute puhul;
 - 2) tehingute puhul, mis on jaotatud vastavalt omamaist müüki ja ekspordimüüki puudutavates küsimustes kasutatud alajaotusele;
 - 3) tarnekoha kaupa.”
- 67 Tuleb tõdeda, et selle küsimusega kohustab komisjon hagejat võtma seisukohta meetodi osas, mida tuleb kasutada kvartali brutomarginaalide arvutamiseks. Seega ei saa küsimust kvalifitseerida puhtfaktiliseks, kuna sellega nõutakse hagejalt hinnangu andmist. Selles mõttes erineb ta sellele eelnevast küsimusest 1C, mis on puhtfaktiline, kuna nõutakse „kõikide marginaalide [esitamist], mille ettevõtja on oma äritegevuse käigus arvutanud iga sihtriigi kohta”.
- 68 Seega tuleb kontrollida, kas vastus küsimusele 1D võib sundida hagejat tunnistama rikkumise olemasolu, mille tõendamine on komisjoni ülesanne.
- 69 Üldkohus märgib sissejuhatuseks, et komisjon väidab vääralt, et hagejal oli õigus jätta sellele küsimusele vastamata, kuna vaidlustatud otsuse II lisa punkti a lõige 4, mis puudutab I lisa küsimustikule vastamisel järgitavaid juhiseid, näeb ette võimaluse vastata märkega „UNK”, mis tähistab ingliskeelset sõna „unknown” (teadmata).

- 70 On tõsi, et asjaolu, et ettevõtja võib otsustada esitatud küsimusele vastata või mitte, ei võimalda komisjoni puhul asuda seisukohale, et ta paneb ettevõtjale kohustuse esitada vastuseid, mille kaudu ettevõtja tunnistaks rikkumise olemasolu, mille tõendamine on komisjoni kohustus (vt selle kohta Üldkohtu 20. aprilli 1999. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-305/94-T-307/94, T-313/94-T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 ja T-335/94: Limburgse Vinyl Maatschappij jt vs. komisjon, EKL 1999, lk II-931, punktid 455 ja 456).
- 71 Tuleb siiski meenutada, et see kohtupraktika puudutab küsimust, mis on esitatud tavalises teabenõudes, mis on siduva õigusjõuta akt, mille osas ei ole mingit mitmeti mõistetavust seoses asjassepuutuva ettevõtja vabadusega mitte vastata.
- 72 Ent sellist mitmeti mõistetavuse puudumist käesolevas asjas ei esine. Esiteks on küsimus 1D sõnastatud imperatiivselt, andes alust arvata, et hageja on kohustatud sellele vastama. Teiseks ei saa vaidlustatud otsuse II lisa punkti a lõike 4 lugemisel järeldada, et hagejale oli selgelt jäetud võimalus küsimusele 1D vastamata jätta. Nimelt on selles lõikes rõhutatud, et „kehtib üldine põhimõte, et esitada tuleb ettevõtja valduses olev kogu teave” ning üksnes juhul, „kui [selle] ettevõtja valduses ei ole nõutud teavet mis tahes kujul [peab ta] Exceli failides puuduolevad andmed selgelt ja süstemaatiliselt ära märkima, kasutades lühendit „UNK” (puudub/teadamata)”. Seega ei hõlma see olukorda, kus ettevõtja ei soovi talle esitatud küsimusele vastata.
- 73 Seoses sellega, kas küsimus 1D kujutab endast hageja kaitseõiguste rikkumist, tuleb tõepoolest märkida, et sellises kontekstis, kus hagejalt nõutakse ka tema kasumimarginaali puudutavate faktiliste andmete esitamist, tähendab hinnang, mille ta peab küsimuse 1D alusel andma, seda, et ta peab kommenteerima oma kasumimarginaale, samas kui see võib endast kujutada konkurentsi piiravale tegevusele osutavat kaudset tõendit.
- 74 Siiski tuleb arvesse võtta ka haldusmenetluse hilisemas staadiumis või komisjoni lõpliku otsuse läbivaatamise raames hagejale jäetud võimalust tugineda küsimusele 1D antud vastuse muule tõlgendusele kui see, mille komisjon võib anda.
- 75 Selles suhtes tuleb eristada kahte liiki olukordi.
- 76 Esiteks, kui komisjon tuvastab konkurentsiõiguse normide rikkumise, tuginedes eeldusele, et tuvastatud faktilisi asjaolusid ei saa seletada muuga kui konkurentsivastase tegevusega, tuleb liidu kohtul asjassepuutuv otsus tühistada, kui ettevõtjad esitavad argumentatsiooni, mis näitab komisjoni kindlaks tehtud faktilisi asjaolusid erinevas valguses ja võimaldab nii viimase poolt rikkumise tuvastamisel faktidele antud selgituse asendada teise, usutatava selgitusega. Nimelt ei saa sel juhul järeldada, et komisjon on konkurentsiõiguse rikkumise toimepanemist tõendanud (vt Euroopa Kohtu 22. novembri 2012. aasta otsus kohtuasjas C-89/11 P: E.ON Energie vs. komisjon, punkt 74 ja seal viidatud kohtupraktika). Küsimused, mis – ilma et neid saaks siiski kvalifitseerida puhtfaktilisteks – eeldavad vastust, millele komisjoni antud tõlgendust saab asjassepuutuv ettevõtja sellise korra kohaselt vaidlustada, ei anna talle vaikimisõigust.
- 77 Teiseks, kui komisjon on suutnud tuvastada, et ettevõtja osales ettevõtjatevahelistel koosolekutel, millel on ilmselgelt konkurentsivastane eesmärk, on asjassepuutuv ettevõtja kohustatud esitama muu selgituse nende koosolekute sisu kohta. Samuti, kui komisjon tugineb tõenditele, mis on üldjuhul rikkumise toimepanemise tõendamiseks piisavad, ei saa ettevõtja piirduda viitega võimalusele, et esineda võis asjaolu, mis võib mõjutada nende tõendite tõenduslikku jõudu, selleks et komisjonil tekiks kohustus tõendada, et see asjaolu ei saanud tõendite tõenduslikku jõudu mõjutada. Vastupidi, välja arvatud juhul, kui ettevõtja ei saa seda tõendit esitada komisjoni enda käitumise tõttu, tuleb ettevõtjal õiguslikult piisavalt tõendada esiteks, et asjaolu, millele ta tugineb, on aset leidnud, ja teiseks, et see asjaolu seab kahtluse alla nende tõendite tõendusliku väärtuse, millele tugineb komisjon (vt eespool punktis 76 viidatud kohtuotsus E.ON Energie vs. komisjon, punktid 75 ja 76 ning seal viidatud kohtupraktika). Küsimuste osas, mille eesmärk või tagajärg on viia komisjonile niisuguste tõendite

esitamiseni, on ettevõtjal tingimata vaikimisõigus. Nimelt sunnitaks vastasel juhul teda tunnistama rikkumise olemasolu, mille tõendamine on eespool punktis 60 viidatud kohtupraktika tähenduses komisjoni kohustus.

- 78 Tuleb tõdeda, et küsimus 1D ei eelda eespool punktis 76 viidatud kohtupraktika tähenduses vastust, mida võiks pidada piisavaks, et tõendada ühe või mitme sellise eelduse tõlevastavust, mille kohaselt on rikkumine toime pandud ja mida komisjon uurib. Seega juhul, kui komisjon tugineb hageja vastu küsimusele 1D vastuse alusel antud hinnangule, võib hageja vajaduse korral tugineda oma vastuse muule tõlgendusele kui see, mille komisjon andis.
- 79 Sellest tuleneb, et komisjon ei rikkunud hageja kaitseõigusi, kui ta kohustas teda küsimusele 1D vastama.
- 80 Viimaseks, mis puudutab hageja kriitikat selle kohta, et komisjon kohustab teda esitama teavet, mida tema valduses ei ole, siis tuleb meenutada, et esiteks on hageja kohustatud aktiivselt koostööd tegema, mis tähendab, et ta teeb komisjonile kättesaadavaks kogu uurimise esemesse puutuva teabe (eespool punktis 56 viidatud kohtuotsus *Orkem vs. komisjon*, punkt 27, ja eespool punktis 28 viidatud kohtuotsus *Société Générale vs. komisjon*, punkt 72), ja teiseks võib komisjon eespool punktides 55–57 nimetatud põhjustel saata talle küsimusi, mis eeldab nõutud andmete formaliseerimist.
- 81 Igal juhul tuleb rõhutada, et kuigi eespool punktis 72 nimetatud põhjustel ei hõlma vaidlustatud otsuse II lisa punkti a lõige 4 olukorda, kus ettevõtja ei soovi talle esitatud küsimusele vastata, on see kohaldatav teabe suhtes, mida hagejal ei olnud võimalik vallata.
- 82 Seetõttu leiab Üldkohus, et hageja heidab vääralt vaidlustatud otsusele ette, et selles kohustati teda esitama teavet, mida tema valduses ei olnud.
- 83 Nõutud teabe olemust puudutavad etteheited tuleb seega tagasi lükata.

Nõutud teabe vajalikkus

- 84 Nagu on juba rõhutatud eespool punktis 28, võib komisjon nõuda üksnes sellise teabe esitamist, mis võimaldab tal kontrollida eeldust, mille kohaselt on rikkumine toime pandud ja mille tõttu on uurimise läbiviimine põhjendatud ning mis on märgitud teabenõudes (eespool punktis 28 viidatud 12. detsembri 1991. aasta kohtuotsus *SEP vs. komisjon*, punkt 25, ja eespool punktis 28 viidatud kohtuotsus *Société Générale vs. komisjon*, punkt 40).
- 85 Võttes arvesse komisjoni ulatuslikku uurimis- ja kontrollipädevust, on tema pädevuses hinnata selle teabe vajalikkust, mida ta asjaomastelt ettevõtjatelt nõuab (vt selle kohta Euroopa Kohtu 18. mai 1982. aasta otsus kohtuasjas 155/79: *AM & S Europe vs. komisjon*, EKL 1982, lk 1575, punkt 17, ja eespool punktis 56 viidatud kohtuotsus *Orkem vs. komisjon*, punkt 15). Mis puudutab komisjoni selle hinnangu kontrollimist Üldkohtu poolt, siis tuleb meenutada, et kohtupraktika kohaselt tuleb mõistet „vajalik teave” tõlgendada neist eesmärkidest lähtuvalt, mille jaoks kõnealune uurimispädevus on komisjonile antud. Teabe nõudmise ja eeldatava rikkumise vahelise seose nõue on täidetud, kui selles menetluse staadiumis võib nimetatud nõuet pidada õiguspäraselt seotuks eeldatava rikkumisega, nii et komisjon võib mõistlikult eeldada, et dokument aitab tal teha kindlaks väidetava rikkumise olemasolu (eespool punktis 28 viidatud 12. detsembri 1991. aasta kohtuotsus *SEP vs. komisjon*, punkt 29, ja eespool punktis 22 viidatud kohtuotsus *Slovak Telekom vs. komisjon*, punkt 42).

86 Hageja esitab sisuliselt neli etteheidet. Kolmanda väite raames vaidleb hageja vastu sellele, et komisjonil on õigus temalt nõuda selliste andmete esitamist, mille ta oleks ise võinud kätte saada (esimene etteheide). Neljanda väite esimese osa raames vaidleb hageja vastu kohustuse – edastada varem esitatud teavet – vajalikkusele määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 1 tähenduses (teine etteheide) ning teistsuguse formaadi kasutamisele, kasutades erinevaid kriteeriume ja muutujaid (kolmas etteheide). Ta vaidlustab ka vaidlustatud otsuse alusel komisjoni nõutud teatava täiendava teabe vajalikkuse (neljas etteheide).

– Väide, et teatav nõutud teave oli üldkasutatav

87 Selle etteheite raames vaidlustab hageja sisuliselt nende küsimuste vajalikkuse, mis puudutavad tarnimiskohtade, sihtkohtade ja kättetoimetamiskohtade postiindekseid või mis eeldavad tarnimise kohast kuni kättetoimetamiskohani toote läbitud vahemaade arvutamist, kuna nõutud teave on üldkasutatav.

88 Tuleb siiski rõhutada, et selline teave on hoolimata sellest, et see on oma olemuselt komisjonile kättesaadav, ainult hageja valduses oleva teabe loogiline täiendus. Järelikult ei takista teabe võimalik üldkasutatavus pidada teavet vajalikuks määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 1 tähenduses.

– Väide, et komisjoni valduses oli teatav enne vaidlustatud otsust nõutud teave

89 Hageja vaidleb vastu sellele, et komisjonil on õigus temalt nõuda varem esitatud teavet.

90 Üldkohus märgib, et vaidlustatud otsuse põhjenduses 6 on täpsustatud järgmist:

„Seda konteksti arvestades nõuab komisjon [hagejalt] otsusega esitada käesoleva otsuse I lisa küsimustikus toodud teave. I lisa võtab vajalikus ulatuses arvesse vastused käesoleva otsuse [põhjenduses 41] mainitud kirjadele ning kogu uurimise käigus uuritavate ettevõtjate esitatut. Teatavat teavet on [hagejalt] juba nõutud artikli 18 lõike 2 alusel, kuid seda nõutakse I lisa uuesti, et saada ammendav, järjekindel ja konsolideeritud vastus. Lisaks, I lisa on nõutud täiendavat teavet, mis on samuti vajalik, et oleks võimalik hinnata uuritava tegevuse kooskõla EL konkurentsieeskirjadega, olles täiesti teadlik asjaoludest ja nende täpsest majanduslikust kontekstist.”

91 Sellest tuleneb, et komisjon esitab teabe nõudmise põhjendamiseks peamiselt kaks õigustust: esiteks soov „saada ammendav, järjekindel ja konsolideeritud vastus” ning teiseks soov saada võrreldes varem esitatud teabega täiendavat teavet.

92 Mis puudutab esimest komisjoni esitatud õigustust, siis tuleb tõdeda, et tundub, et vaidlustatud otsus võeti tõesti vähemalt osaliselt vastu muu hulgas eesmärgiga saada hagejalt tema varem esitatud vastuste konsolideeritud versioon.

93 Tuleb märkida, et vaidlustatud otsuse I lisa küsimustel 1A, 1Ei)–1Eiii), 1F, 2–5, 9A, 9B ja 10 on sarnane ese vastavalt esialgsete küsimustega 8, 31, 39, 10, 18, 17, 28, esialgse küsimuse 40 punktidega a ja b ning esialgse küsimusega 7.

94 Veel tuleb märkida, nagu komisjon möönis kohtuistungil, et vaidlustatud otsuse I lisa küsimustiku kümme esimest küsimust on identsed eespool punktis 5 nimetatud menetlusega hõlmatud seitsmele muule ettevõtjale saadetud otsuste lisa toodud küsimustega. Sellest saab järeldada vaid seda, et komisjon ei individualiseerinud igale asjassepuutuvale ettevõtjale saadetud küsimusi vastavalt varasemate vastuste täpsusastmele ja kvaliteedile.

- 95 Järelikult võib asuda seisukohale, et vaidlustatud otsuse eesmärk on vähemalt osaliselt saada varem esitatud teabe konsolideeritud versioon. Seda muljet kinnitavad küsimustiku äärmiselt täpsed juhised selle kohta, millises vormis tuleb vastused esitada. Seega ei saa eitada, et komisjon soovis saada vastuseid vormis, mis võimaldaks asjassepuutuvatelt ettevõtjatelt kogutud andmeid lihtsamini võrrelda.
- 96 Tuleb siiski meenutada, et Üldkohus rõhutas eespool punktis 57 viidatud kohtuotsuses *Atlantic Container Line jt vs. komisjon* (punkt 425), et teabenõudeid, mille eesmärk on saada teavet komisjoni valduses oleva dokumendi kohta, ei saa pidada põhjendatuks uurimise vajadustega.
- 97 Veel tuleb rõhutada, et selleks, et komisjoni teabe nõudmise otsus järgiks proportsionaalsuse põhimõtet, ei ole piisav, et nõutud teave on uurimise esemega seotud. Samuti on vajalik, et ettevõtjale pandud teabe esitamise kohustus ei või olla viimase suhtes ebaproportsionaalne võrreldes uurimise vajadustega (eespool punktis 57 viidatud kohtuotsus *Atlantic Container Line jt vs. komisjon*, punkt 418, ja eespool punktis 22 viidatud kohtuotsus *Slovak Telekom vs. komisjon*, punkt 81).
- 98 Selle põhjal tuleb järeldada, et otsus, millega kohustatakse adressaati uuesti esitama varem nõutud andmeid põhjusel, et üksnes mõned neist on komisjoni arvates ebaõiged, võib osutada ebaproportsionaalselt koormavaks võrreldes uurimise vajadustega ning ei ole seega kooskõlas proportsionaalsuse põhimõtte ega vajalikkuse nõudega. Nimelt on komisjonil sellisel juhul lubatud täpselt kindlaks määrata teave, mille korrigeerimist asjassepuutuva ettevõtja poolt ta vajalikuks peab.
- 99 Samuti ei õigusta ettevõtjate esitatud vastuste käsitlemise lihtsustamise eesmärk seda, et nendelt ettevõtjatel nõutakse komisjoni valduses oleva teabe esitamist uues vormis. Kuigi ettevõtjad on kohustatud aktiivselt koostööd tegema, mis tähendab, et nad teevad komisjonile kättesaadavaks kogu uurimise esemesse puutuva teabe (eespool punktis 56 viidatud kohtuotsus *Orkem vs. komisjon*, punkt 27, ja eespool punktis 28 viidatud kohtuotsus *Société Générale vs. komisjon*, punkt 72), ei saa see aktiivne koostöö tegemise kohustus ulatuda komisjoni valduses oleva teabe vormistamiseni.
- 100 Juhtumi asjaolusid arvestades tuleb seega kontrollida komisjoni selle teise õigustuse põhjendatust, mis puudutab vajadust saada täiendavat teavet.
- 101 Eespool punktides 84 ja 85 viidatud kohtupraktikat arvestades tuleb asuda seisukohale, et komisjoni otsust, milles nõutakse varem esitatust täpsema teabe esitamist, tuleb pidada uurimise vajadustega õigustatuks. Nimelt võib kogu niisuguse asjassepuutuva teabe väljaselgitamisega, mis kinnitab või kummutab konkurentsieeskirjade rikkumise olemasolu, kaasneda, et komisjon palub ettevõtjatel täpsustada või esitada üksikasjalikumalt teatavat faktilist teavet, mis on varem talle esitatud.
- 102 Sellega seoses olgu märgitud, et teavad küsimused puudutavad teavet, mida varasemates teabenõuetes ei nõutud. See on nii küsimusteseeriates 1B, 1C, 1G, 6A, 6B, 7, 8A–8C, 9C ja 11 puhul.
- 103 Lisaks, mis puudutab vaidlustatud otsuse I lisa küsimusi 1A, 1Ei)–1Eiii), 1F, 2–5, 9A, 9B ja 10, siis tuleb tõdeda, et need eeldavad tegelikkuses varasemate teabenõuete alusel esitatud teabega võrreldes täiendava teabe esitamist, kuna nende täpsusaste on suurem nende kohaldamisala muutmise või täiendavate muutujate lisamise tõttu.
- 104 Seetõttu tuleb järeldada, et asjaolu, et vaidlustatud otsuse I lisa küsimustiku eesmärk on saada uut või üksikasjalikumalt teavet, põhjendab nõutud teabe vajalikkust.
- 105 Seega tuleb käesolev etteheide tagasi lükata.

– Etteheide, milles vaidlustatakse vaidlustatud otsuses nõutud suurema täpsusastme vajalikkus

- 106 Hageja leiab, et küsimuste puhul, mille ese oli suurel määral identne varasemate teabenõuete omaga, ei ole küsimustiku suurem täpsusaste vajalik määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 1 tähenduses. Täpsemalt vaidlustab ta vajaduse muuta andmete vormilist esitlust, arvutamiskriteeriumide ja kasutatud määratluste muutmise ning uute muutujate lisamise.
- 107 Eespool punktis 101 on märgitud, et uurimise vajadused õigustavad seda, et komisjon palub ettevõtjatel täpsustada või esitada üksikasjalikumalt teatavat faktilist teavet, mis talle on eelnevalt esitatud.
- 108 Veel tuleb arvesse võtta uurimisega seotud majandussektori väga tehnilist laadi, kuivõrd see võib põhjendada täiendava küsimustiku vastuvõtmist, mille eesmärk on komisjoni valduses olevat teavet kohandada ja täpsustada.
- 109 Neid asjaolusid arvestades leiab Üldkohus, et esialgsete küsimustega võrreldes tehtud muudatusi tuleb pidada vaidlustatud otsuses silmas peetud eelduse, mille kohaselt on rikkumine toime pandud, uurimisel vajalikuks.

– Etteheide, milles vaieldakse vastu nõutud täiendava teabe vajalikkusele

- 110 Hageja leiab, et täiendavat teavet, mida komisjon nõudis, ei saa pidada vajalikuks määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 1 tähenduses. Ta peab konkreetselt silmas küsimusi 1A, 1B, 5, küsimuse 5 punkti Y ja küsimuse 7 punkte G ja H.
- 111 Esiteks, mis puudutab pakendamata CEM I ja klinkri seoses omamaise müügi (küsimus 1A) ja omamaise ostuga (küsimus 1B) lisamise vajalikkust, siis piisab, kui märkida, et need tooted on tsemendisordid ning et järelikult on teave nende tehinguhindade kohta juba oma laadilt eespool punktis 84 viidatud kohtupraktika tähenduses seotud vaidlustatud otsuses märgitud eeldusega, et rikkumine on toime pandud.
- 112 Teiseks, mis puudutab küsimust 5, küsimuse 5 punkti Y ning küsimuse 7 punkte G ja H, siis ilmneb, et hageja vaidlustab nõutud teabe vajalikkuse. Sisuliselt muudavad teatavad asjaolud, mida komisjon küsimustiku koostamisel tähelepanuta jättis, esitatud andmed mitteusaldusväärseks.
- 113 Olgu meenutatud, et eeluurimise staadium, mille osa vaidlustatud otsus on, peaks võimaldama komisjonil koguda kokku kõik asjassepuutuvad tõendid võimaliku konkurentsieeskirjade rikkumise asetleidmise kohta ja võtta esialgne seisukoht menetluse suuna ja edasise kulgemise kohta. Võistlev staadium, mis kestab vastuväidetest teatamisest kuni lõpliku otsuse tegemiseni, peab aga võimaldama komisjonil teha süüks pandava rikkumise kohta lõplik otsus (vt selle kohta eespool punktis 25 viidatud kohtuotsus AC-Treuhand vs. komisjon, punkt 47).
- 114 Seega, kuivõrd küsimuse 5, küsimuse 5 punkti Y ning küsimuse 7 punktide G ja H eesmärk on saada teavet, mida võib õiguspäraselt pidada seotuks uurimise läbiviimist õigustava eeldusega, mille kohaselt on rikkumine toime pandud, ei mõjuta teabe nõudmise õiguspärasust kriitika, mille kohaselt ei ole esitatud andmed usaldusväärsed. Komisjoni ülesanne on hinnata seda, kas kogutud teave võimaldab tal hageja vastu tugineda ühe või mitme sellise eelduse esinemisele, mille kohaselt on rikkumine toime pandud, kusjuures hagejal on vajaduse korral võimalik vaidlustada nõutud teabe tõenduslik laad oma vastuses võimalikule vastuväiteteatisele või lõpliku otsuse peale esitatud tühistamishagi põhjendamiseks.
- 115 Eeltoodut arvestades tuleb tagasi lükata see etteheide ja seega kolmas väide ning neljas väide osas, milles see tugineb määruse nr 1/2003 artikli 18 rikkumisele.

Neljanda väite teine osa, et on rikutud proportsionaalsuse põhimõtet

- 116 Neljanda väite teises osas vaidlustab hageja esiteks selle, et määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 3 alusel teabe nõudmise otsuse kasutamine ise on proportsionaalne, ning teiseks, et kõnealusele küsimustikule vastamisega kaasnev koorem on proportsionaalne.

Määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 3 alusel teabe nõudmise otsuse vastuvõtmise väidetav ebaproportsionaalsus

- 117 Hageja väidab, et teabe nõudmise otsuse vastuvõtmine määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 3 alusel ei ole kooskõlas proportsionaalsuse põhimõttega, kuna isegi juhul, kui oli vaja saada täpsustusi, oleks võinud neid saada tavalise teabenõudega.
- 118 Vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale nõuab liidu õiguse üldpõhimõtete hulka kuuluv proportsionaalsuse põhimõte, et institutsioonide tegevus ei läheks kaugemale sellest, mis on asjaomaste õigusnormidega seatud legitiimsete eesmärkide saavutamiseks sobiv ja vajalik, ning juhul, kui on võimalik valida mitme sobiva meetme vahel, tuleb rakendada kõige vähem piiravat meetet, ning tekitatud piirangud peavad olema vastavuses seatud eesmärkidega (Euroopa Kohtu 12. juuli 2001. aasta otsus kohtuasjas C-189/01: Jippes jt, EKL 2001, lk I-5689, punkt 81).
- 119 Komisjon võib ettevõtjalt nõuda määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 1 alusel teavet „tavalise teabenõude või otsusega”, ilma et see säte näeks ette tingimuse, et otsuse vastuvõtmisele peab eelnema „tavaline teabenõue”. Selles osas erineb määruse nr 1/2003 artikkel 18 nõukogu 6. veebruari 1962. aasta määruse nr 17 esimene määrus [EÜ] artiklite [81] ja [82] rakendamise kohta (EÜT 1962, 13, lk 204; ELT eriväljaanne 08/01, lk 3) artiklist 11, mille lõikes 5 seatakse võimalus – nõuda teavet otsusega – sõltuvusse sellest, et eelnev teabenõue ei ole olnud tulemuslik.
- 120 Vastupidi sellele, mida näib väitvat komisjon oma menetlusdokumentides, tuleb rõhutada, et valik, mille ta peab tegema määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 2 alusel tavalise teabenõude ja teabe nõudmise otsuse vahel sama määruse artikli 18 lõike 3 alusel, allub proportsionaalsuse kontrollile. See tuleneb vältimatult eespool punktis 118 toodud proportsionaalsuse põhimõtte määratlusest endast, kuna selles on mainitud, et „juhul, kui on võimalik valida mitme sobiva meetme vahel, tuleb rakendada kõige vähem piiravat meetet”. Samuti võib täheldada, et määruse nr 1/2003 artikli 18 lõikes 1 komisjonile antud valikul on ilmselge analoogia valikuga, mis on lihtsalt volituse alusel läbiviidava uurimise ja otsusega määratud uurimise vahel määruse nr 17 artikli 14 ja määruse nr 1/2003 artikli 20 kohaselt. Kuid selle valiku kasutamist kontrollib liidu kohus proportsionaalsuse põhimõtte seisukohast (Euroopa Kohtu 26. juuni 1980. aasta otsus kohtuasjas 136/79: National Panasonic vs. komisjon, EKL 1980, lk 2033, punkt 29, ja 22. oktoobri 2002. aasta otsus kohtuasjas C-94/00: Roquette Frères, EKL 2002, lk I-9011, punkt 77; Üldkohtu 8. märtsi 2007. aasta otsus kohtuasjas T-340/04: France Télécom vs. komisjon, EKL 2007, lk II-573, punkt 147).
- 121 Arvestades lähenemisviisi, mida eelistatakse kohtupraktikas selle kontrollimisel, kas otsusega määratud andmete kontroll on proportsionaalne, ilmneb, et tavalise teabenõude ja otsuse vahel tehtava valiku kontrollimine sõltub adekvaatse uurimise vajadustest vastavalt juhtumi erisustele (eespool punktis 120 viidatud kohtuotsus National Panasonic vs. komisjon, punkt 29; eespool punktis 120 viidatud kohtuotsus Roquette Frères, punkt 77, ja eespool punktis 120 viidatud kohtuotsus France Télécom vs. komisjon, punkt 147).
- 122 Sellega seoses on oluline meenutada, et vaidlustatud otsus on osa uurimisest, mis puudutab konkurentsi piiravat tegevust, millega lisaks hagejale on seotud veel seitse muud tsemendisektoris tegutsevat äriühingut.

- 123 Otsus erineb tavalisest teabenõudest sellega, et komisjonil on määruse nr 1/2003 artikli 23 lõike 1 punkti b ja artikli 24 lõike 1 punkti d alusel võimalik määrata vastavalt trahv või karistusmaks, kui esitatakse ebatäielikku teavet või teavet esitatakse hilinemisega.
- 124 Seega ei ole kogutava ja võrreldava teabe hulka arvestades ebasobiv ega ebaproportsionaalne see, kui komisjon kasutab õiguslikku instrumenti, mis pakub talle kõige suuremat kindlust, et hageja esitaks talle tähtaja jooksul täieliku vastuse.
- 125 Eeltoodust nähtub, et komisjon ei rikkunud proportsionaalsuse põhimõtet, võttes hageja suhtes määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 3 alusel vastu teabe nõudmise otsuse.

Küsimustikule vastamisega kaasneva koorma väidetav ebaproportsionaalsus

- 126 Hageja on seisukohal, et küsimusele vastamisega kaasnev koorem rikub proportsionaalsuse põhimõtet. Ta kritiseerib asjaolu, et komisjon nõuab kvartaliandmete esitamist aastakümne 2001–2010 kohta, ning seda, et kohustus esitada uuesti teatav teave uues vormis, muudetud arvutamiskriteeriumide ja määratluste alusel ning võttes arvesse uusi muutujaid, on äärmiselt kulukas. Veel leiab ta, et küsimustikus toodud uutele küsimustele vastamisega kaasneb ebaproportsionaalne töökoormus.
- 127 Nagu on rõhutatud eespool punktis 97, ei või ettevõtjale pandud teabe esitamise kohustus olla tema suhtes ebaproportsionaalne võrreldes uurimise vajadustega.
- 128 Esiteks tuleb rõhutada, et eespool punktides 102–104 mainitud põhjustel ei saa asuda seisukohale, et komisjon on rikkunud proportsionaalsuse põhimõtet, kuna ta nõudis hagejalt sellise teabe esitamist, mis osaliselt on komisjonile varem juba edastatud, kuna vaidlustatud otsuse I lisa küsimustiku eesmärk on saada uut teavet või varem esitatust üksikasjalikumat teavet.
- 129 Teiseks, mis puudutab küsimustiku vormiga kaasneva koorma ja teatavate küsimuste suurema täpsusastme võimalikku ebaproportsionaalsust, siis märgib Üldkohus, et on vaieldamatu, et nende asjaoludega kaasnes eriti suur töökoormus.
- 130 Siiski ei saa järeldada, et see koorem on ebaproportsionaalne, arvestades uurimise vajadusi seoses eelkõige eeldusega, mille kohaselt on rikkumine toime pandud ja mida komisjon kavatses kontrollida, ja käesoleva menetluse asjaoludega.
- 131 Sellega seoses tuleb esiteks meenutada, et vaidlustatud otsus on osa menetlusest, mis puudutab „kaubavoogude piiranguid Euroopa Majanduspiirkonnas (EMP), sh väljaspool EMP-d asuvatest riikidest EMP-sse importimise piiranguid, turgude jagamist, hindade kooskõlastamist ja sellega seonduvat konkurentsivastast tegevust tsemenditurul ja sellega seotud toodete turgudel”. Tuleb tõdeda, et ulatuslik kohaldamisala ning selle tõsisus, mille kohaselt on rikkumine toime pandud ja mida komisjon uurib, õigustavad suure hulga teabe esitamist.
- 132 Teiseks tuleb arvesse võtta eespool punktis 122 juba meenutatud asjaolu, et vaidlustatud otsus on osa uurimisest, mis puudutab konkurentsi piiravat tegevust, millega lisaks hagejale on seotud veel seitse muud tsemendisektoris tegutsevat ettevõtjat. Seega ei ole võrreldava teabe hulka arvestades ebaproportsionaalne see, kui komisjon nõuab, et vastused esitataks vormis, mis võimaldab teavet võrrelda.
- 133 Samadel põhjustel ei näi ebaproportsionaalne see, kui komisjon nõuab kvartaliandmete esitamist ligikaudu kümneaastase ajavahemiku kohta, juhul kui komisjon kahtlustab sellise rikkumise olemasolu, mis leidis aset pika aja jooksul. Veel tuleb meenutada, et liidu kohus on tunnustanud komisjoni

vajadust nõuda teavet rikkumisele eelneva ajavahemiku kohta, selleks et täpsustada teo konteksti nimetatud ajavahemikul (eespool punktis 22 viidatud kohtuotsus Slovak Telekom vs. komisjon, punkt 51).

- 134 Kolmandaks, samadel põhjustel tuleb tagasi lükata argument, mille kohaselt on küsimustikus toodud lisaküsimustega kaasnev koorem ebaproportsionaalne.
- 135 Neljandaks ja viimaseks tuleb seoses komisjonile tehtud etteheitega, et ta ei nõustunud küsimustele hageja esitatud alternatiivsete ettepanekutega, rõhutada, et kuigi proportsionaalsuse põhimõtte kohaselt peab komisjon kasutama kõige vähem piiravat meetet, kehtib see kohustus vaid juhul, kui valida on mitme sobiva meetme vahel.
- 136 Tuleb tõdeda, et hageja esitatud ettepanekud sarnanevad tegelikkuses taotlusega vabastada teda osaliselt kohustusest teatavatele küsimustele vastata, pakkudes teabe esitamist nõutust lühema aja kohta või komisjoni eelistatavast arvutamismeetodist erineva meetodi alusel. Arvestades adekvaatse uurimise vajadust ja võttes eeskätt arvesse punktis 5 nimetatud menetlusega hõlmatud ettevõtjate suurt hulka, leiab Üldkohus, et komisjon võis põhjendatult hageja ettepanekud arvesse võtmata jätta.
- 137 Järelikult tuleb neljas väide tervikuna tagasi lükata.

Viies väide, et on rikutud majandusandmete esitamise komisjoni parimaid tavasid ja hea halduse põhimõtet

Väite esimene osa, et on rikutud majandusandmete esitamise komisjoni parimaid tavasid

- 138 Hageja väidab, et kui komisjon näeb ette käitumisnormi, siis ta piirab ise oma kaalutusõiguse kasutamist. Ta järeldab selle põhjal, et kuna komisjon käesolevas asjas eelnevalt konsulteeris asjassepuutuvate ettevõtjatega, nagu on soovitatud tema majandusandmete esitamise parimates tavades ETL artiklitega 101 ja 102 seotud juhtumite ja ühinemisjuhtumite puhul (edaspidi „parimad tavad”), pidi ta kõnealustest parimatest tavadest kinni pidama. See ei olnud nii, kuna komisjon ei võtnud arvesse hageja esitatud kommentaare ega palveid esitada lisateavet ning kuna lõpuks koostatud küsimustik erineb projektist oluliselt, sest paljusid selles sisalduvaid küsimusi eelneva konsulteerimise käigus ei käsitletud.
- 139 Komisjon palub need argumendid tagasi lükata.
- 140 Üldkohus märgib, et kuigi on tõsi, et kui komisjon näeb ette soovitusliku käitumisnormi, mille eesmärk on luua välist mõju, ei saa ta sellest konkreetsel juhul kõrvale kalduda, esitamata võrdse kohtlemise põhimõttega kooskõlas olevaid põhjendusi (vt selle kohta analoogia alusel Euroopa Kohtu 18. mai 2006. aasta otsus kohtuasjas C-397/03 P: Archer Daniels Midland ja Archer Daniels Midland Ingredients vs. komisjon, EKL 2006, lk I-4429, punkt 91).
- 141 Siiski peab hageja viidatud parimate tavade lõiku olema võimalik pidada käitumisnormiks. Sellega seoses tuleb märkida, et parimate tavade punktis 3.4.3 on rõhutatud, et komisjon konsulteerib ainult juhul, kui see on „kohane ja vajalik”. Kuna ettevõtjatega konsulteerimine on ette nähtud pelga võimalusena, ei saa komisjonile järelikult ette heita, et ta ei järginud parimate tavade punkti 3.4.3, lisades küsimustikku küsimusi, mida eelneva konsulteerimise käigus ei käsitletud, või *a fortiori* jättes kasutamata nende ettevõtjate kõiki märkusi, kellega konsulteeriti.
- 142 Väite esimene osa tuleb seega tagasi lükata.

Väite teine osa, et komisjon on rikkunud hea halduse põhimõtet

- 143 Hageja on seisukohal, et komisjon oli hooletu, muutes pidevalt eri teabenõuetes käsitletud küsimuste laadi, järgitavaid kriteeriume, vaatlusaluseid tooteid ja võrdlusriike. See kujutab endast hea halduse põhimõtte rikkumist.
- 144 Komisjon eitab, et ta on rikkunud hea halduse põhimõtet.
- 145 Tuleb meenutada, et määruse 1/2003 põhjendus 37 täpsustab, et selles määruses „austatakse põhiõigusi ja peetakse kinni iseäranis [...] põhiõiguste hartaga tunnustatud põhimõtetest” ning et määrust tuleks „tõlgendada ja kohaldada nende õiguste ja põhimõtete kohaselt”. Lisaks on põhiõiguste hartal pärast Lissaboni lepingu jõustumist ELL artikli 6 lõike 1 esimese lõigu kohaselt aluslepingutega võrreldes samaväärne õigusjõud.
- 146 Põhiõiguste harta artikkel 41 „Õigus heale haldusele” näeb lõikes 1 ette, et „[i]gaühel on õigus sellele, et liidu institutsioonid ja organid käsitleksid tema küsimusi erapooletult, õiglaselt ning mõistliku aja jooksul”.
- 147 Hea halduse põhimõtet puudutavast kohtupraktikast tuleneb, et kui liidu institutsioonidel on kaalutusõigus, siis on liidu õiguskorraga haldusmenetlustes antud tagatiste järgimine veelgi tähtsam. Nende tagatiste hulka kuulub eelkõige pädeva institutsiooni kohustus uurida hoolsalt ja erapooletult juhtumi kõiki asjaolusid (Euroopa Kohtu 21. novembri 1991. aasta otsus kohtuasjas C-269/90: Technische Universität München, EKL 1991, lk I-5469, punkt 14, ning eespool punktis 57 viidatud kohtuotsus Atlantic Container Line jt vs. komisjon, punkt 404).
- 148 Eespool punktides 102–104 juba esitatud põhjustel tuleb märkida, et kuigi küsimustikul on varasemate teabenõuetega sarnane ese, erineb see küsimuste täpsusastme või uute küsimuste esinemise poolest. Lisaks tuleb märkida, et komisjoni uurimise ulatus ja asjassepuutuvate ettevõtjate arv ning vaatlusaluste toodete turu tehnilisus õigustavad seda, et komisjon võttis vastu üksteise järel mitu teabenõuet, mis osaliselt kattusid, rikkumata hea halduse põhimõtet.
- 149 Eeltoodut arvestades tuleb käesolev väide tagasi lükata ja seetõttu jätta hagi tervikuna rahuldamata.

Kohtukulud

- 150 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hageja on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb tema kohtukulud jätta tema enda kanda ja mõista temalt välja komisjoni kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (seitsmes koda)

otsustab:

- 1. Jätta hagi rahuldamata.**
- 2. Mõista kohtukulud välja Buzzi Unicem SpA-lt.**

Dittrich

Wiszniewska-Białecka

Prek

Kuulutatud avalikult kohtuistungil 14. märtsil 2014 Luxembourgis.

Allkirjad

Sisukord

Vaidluse aluseks olevad asjaolud	1
Menetlus ja poolte nõuded	3
Õiguslik käsitlus	3
Esimene väide, et vaidlustatud otsust ei ole põhjendatud või ei ole põhjendatud piisavalt ning on rikutud kaitseõigusi	3
Teine väide, et komisjon on pädevuse piire ületanud ja võimu kuritarvitanud ning et tõendamiskoormis on ümber pööratud	6
Kolmas väide ja neljanda väite esimene osa, et rikutud on määruse nr 1/2003 artiklit 18	7
Nõutud teabe olemus	7
Nõutud teabe vajalikkus	11
– Väide, et teatav nõutud teave oli üldkasutatav	12
– Väide, et komisjoni valduses oli teatav enne vaidlustatud otsust nõutud teave	12
– Etteheide, milles vaidlustatakse vaidlustatud otsuses nõutud suurema täpsusastme vajalikkus	14
– Etteheide, milles väidetakse vastu nõutud täiendava teabe vajalikkusele	14
Neljanda väite teine osa, et on rikutud proportsionaalsuse põhimõtet	15
Määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 3 alusel teabe nõudmise otsuse vastuvõtmise väidetav ebaproportsionaalsus	15
Küsimustikule vastamisega kaasneva koorma väidetav ebaproportsionaalsus	16
Viies väide, et on rikutud majandusandmete esitamise komisjoni parimaid tavasid ja hea halduse põhimõtet	17
Väite esimene osa, et on rikutud majandusandmete esitamise komisjoni parimaid tavasid	17
Väite teine osa, et komisjon on rikkunud hea halduse põhimõtet	18
Kohtukulud	18